

днесъ, въ български езикъ, я виждаме въ низходяща степенъ. Думата „сжществува“ произлиза отъ корена „са“, което значи проява, изиявяване. Значи, животътъ се проявява.]

Ще ви задамъ още нѣколко въпроса. Може ли да изтече това, което се проявява? Ако кажете, че всѣко нѣщо, което се проявява, изтича, тогава ще ви запитамъ: де остава животътъ? Какво разбирате подъ думата животъ? Като четете темитѣ си, забелязвамъ, че вие се стремите да напишете нѣщо красиво, съ хубави изрази, безъ да съдържа истината. Въ това отношение вие мязете на модернитѣ дами, които се обличатъ съ красиви, скъпи дрехи, да се представятъ предъ свѣта, безъ да обръщатъ внимание на това, дали дрехитѣ имъ сж топли, хигиенични. Но [това, което е позволено въ свѣта, за свѣтския човѣкъ, не е позволено за окултния ученикъ. Когато свѣтскиятъ човѣкъ е гладенъ, пжтувалъ е нѣколко дена безъ хлѣбъ, и нѣма близки, къмъ които да се обърне, той ще се моли на този-на онзи, ще апелира къмъ тѣхното благородство, къмъ тѣхната добрина, дано го нахранятъ. Обаче, ако окултниятъ ученикъ изпадне въ такова положение, не му е позволено да говори толкова много. Това сж излишни думи. Той трѣбва да каже: Гладенъ съмъ! — нищо повече. Всѣка трета дума не е на мѣстото си. Който го чуе, ще каже: Гладенъ е човѣкътъ, да го нахранимъ. Всѣки знае, какво нѣщо е гладътъ.] Ако гладниятъ започне да обяснява, защо е